

Med Guds glasögon

Har du någonsin fått på dig ett par glasögon som du verkligen, verkligen behöver?

Jag minns så väl i fjortonårsåldern när jag fick mitt första par. Den överväldigande känslan var avslappning – alla de små musklerna som fått mina ögon att kisa fick alla vila på en och samma gång. Jag kunde se bra utan att spänna mig. Jag hade inte ens märkt att de där musklerna hade varit så spända, det hade säkert tagit tid och anspänningen hade gått så gradvis att jag inte ens märkte själv när jag började kisa. Men nu! I sekunden när glasögonen satt på mina ögon kunde alla delar av mitt ansikte bara slappna av. Lättnaden var stor. Huvudvärken borta. Jag såg klart, och det var inte så tungt som när jag själv kämpade mot min dåliga syn. Det var klarsynthet som inte krävde att jag jobbade stenhårt med mina små muskler.

Det finns en slags glasögonlättnad även i det andliga livet. När jag plötsligt, som av nåd, får se med Guds blick, istället för min egen, kisande, muskelspända avläsning av världen. Det varar aldrig länge. Det är glasögon som kommer och försvinner med samma plötsliga snabbhet. Men de ögonblicken är avslappnande, och de ger en nåd som dröjer sig kvar när upplevelsen är borta.

Det är ett ögonblick som kommer när jag förtjänar det minst av allt, men kanske behöver det mest av allt.

Det är en sekunds snabb nåd, som inte förändrar världen, men den förändrar min inneboende tro att mitt sätt att se på världen är det rätta. Den ger mig en kort, men viktig, insikt om att jag krampaktigt håller fast i min egen förmåga att skåda genom dimman. Men det behövs inte. Jag kan låta Gud se så långt och själv fokusera på det som ligger nära, det som står framför mig, som jag måste göra. Och jag kan lita på att Guds blick är en blick som ser med kärlek och urskiljning på världen, en blick som ser både djupt, brett, nära och på långt håll.

Guds blick får mig att fokusera på andra, inte på mig själv. Guds blick får mig att se att det finns tröst och hopp i världen, inte bara elände och skrämmande mörker. Guds blick får mig framför allt att förstå att kärleken är det ljus som vi ska se varandra i.

Så jag önskar dig Guds glasögon. Jag önskar dig att Guds blick ska nå dig, beröra dig, och förbereda dig för framtiden. Tryggheten i att du kan slippa kisa för dig längre än du tror.

Charlotte Frycklund, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se